

## **Uit de pastorie – week 13**

### **Ons gezin**

Zoals u onder de ziekenberichten kon lezen, heeft onze dochter Else een zware boodschap te verwerken gekregen. En Jan-Willem en wij met haar. Na jaren van moeheid, maanden van pijn en weken van onderzoeken, ziekenhuisopnames en wachten kreeg ze vorige week te horen dat de operatief verwijderde cyste bestond uit een kwaadaardige tumor. Welke variant het is, moet nog uit nader onderzoek blijken, maar het is volstrekt duidelijk dat ze een weg inslaat waarbij de zorgen en gevolgen nog niet te overzien zijn. We kunnen het met z'n allen nauwelijks bevatten. Je vergeet de hele coronacrisis, je vergeet alles wat je zo belangrijk kon vinden. Éven zelfs schudden ook de fundamenten van het geloof. 'Mijn God, waar is mijn hoop, mijn moed gebleven?!' We zijn erg van slag. Toch weet de Heere wat zij en wij nodig hebben. Dat ervaren we in een vloed aan meeleven en gebeden, juist nu ons huis gesloten moet blijven in verband met besmettingsgevaar. We ervaren het ook in de opening van het Woord waarin wij 'op het juiste tijdstip' geholpen worden, zoals de Heilige Geest in Hebreëën 4:16 zegt. De preek van afgelopen zondag had ik al geschreven voordat we de uitslag wisten. Maar hier werd ook echt tegen mijzelf gepreekt. De moordenaar kreeg de toezegging van het paradijs, maar hij kwam er mee in het duister terecht. De Jezus met Wie hij in het paradijs zou zijn, werd door Zijn eigen Vader uit het paradijs verstoten. Daar hang je dan met je goeie geloof! Het laat ons zo zien dat het geloof soms niet meer in handen heeft dan het kale Woord, 'Voorwaar, Ik zeg u'. Daar moeten we het dan mee doen. Daar kúnnen we het dan ook mee doen. Totdat geloven overgaat in aanschouwen.

In zulke omstandigheden ga je de Psalmen nog weer anders zingen. Woorden waar je altijd overheen zong, vallen op. 'Bewijkt dan ooit in bitt're smart of bange nood mijn vlees en hart' bijvoorbeeld. Wat kan dat dichtbij komen. En dan? Dan komt HIJ dichtbij, als wij door alles (en ook door onszelf) heen zakken. Door alles heen bidden we dat de HEERE, de God in Wiens Naam Else en wij allen gedoopt zijn, Zichzelf zal verheerlijken. Wat zou Hem daarbij hinderen?

### **Kerkenwerk in crisistijd**

Het pastorale werk is compleet ontregeld. De telefoon is een mooi ding, maar het blijft behelpen om heel vertrouwelijk met elkaar te spreken. Soms is het beter dat je elkaar ook kunt zien. Skype biedt een eenvoudige mogelijkheid om met beeld en geluid met elkaar te communiceren. Maakt u daar gerust gebruik van: ik heb het op mijn computer ([ajmensink@hervormdelburg.nl](mailto:ajmensink@hervormdelburg.nl)) en op mijn telefoon (06-12266947) zitten. De belijdeniscatechese kunnen we via een Skype-vergadering voortzetten. Een unieke ervaring!

De avondwijdingen worden breed gewaardeerd, merk ik wel. Ik voelde me vorige week woensdagavond, weliswaar voor een lege kerk, herder van de schapen die in de verstrooiing leven. Aan het eind van de avondwijding sprak ik de zegen uit. Eerst aarzelde ik daarover. De zegen hoort toch bij een ambtelijke eredienst? En je weet toch niet wie er allemaal kijkt en luistert, kun je die zomaar allemaal de zegen van de Heere opleggen? Toch koos ik er met volle overtuiging voor. Van mijn collega in Krimpen, ds. Verhaar, leerde ik dat we nooit zuinig moeten zijn met de zegen. Waar het Woord geklonken heeft, of het nu een open of een besloten bijeenkomst rond het Woord betreft of niet, daar mag uitgesproken en uitgebeeld worden dat de God van het gesproken Woord zegenend meegaat als we in de weg van dit Woord wandelen. Het is niet aan mij om te bepalen wie recht heeft op die zegen of niet. Ik heb er zelf niet eens recht op. God legt Zijn handen nogal eens op de mensen van wie wij het niet verwacht hadden. Want de eersten worden bij Hem de laatsten, en andersom. Een moordenaar aan het kruis gaat in de hemelse vreugde in, terwijl een vrome Farizeeër buitengesloten wordt.

Ik heb in mijn boekenkast nogal wat boeken staan van ds. H.J. de Groot, een bekend vooroorlogs predikant. Hij had een heel eigen stijl van preken en schrijven, maar wat me ook met hem verbindt, is dat hij net als ik een Zwollenaar ben. Over zijn jeugdherinneringen schreef hij het prachtige boek 'Van een oud stadspompje'. Zoals deze herinnering: het was op een zondag dat de kermis begon. De kermis mocht pas beginnen nadat de middagdienst was afgelopen. Ds. Vermeer (de enige rechtzinnige predikant in Hervormd Zwolle in die tijd) preekte die middag in een slecht bezette Grote Kerk. Aan het eind van de dienst kwamen er kermislui binnen en gingen stilltjes bij het koorhek staan. Toen de dominee de zegen wilde uitspreken, boog hij zich nadrukkelijk hun kant op. En de kermislui...zij bogen zich onder de zegen. Ds. De Groot besluit deze herinnering door het bekende Bijbelwoord te citeren: werp uw brood uit op het water – en gij zult het vinden na vele dagen!

### **Hoe lang nog, HEERE?**

Maar liefst vier keer roept David in Psalm 13: 'Hoe lang nog, HEERE?' Naast het 'waarom' van Psalm 22 staat dus ook de roep naar het 'hoe lang' van verdrukking en aanvechting. Zelfs de zielen onder het altaar (Openbaring 6) leggen deze vraag voor Gods aangezicht neer. Het 'hoe lang' getuigt tegelijk ook van verlangen, want de dichter van Psalm 42 vraagt zich af hoe lang het nog duurt voordat hij weer in het huis van God kan komen. Dat laatste vragen wij ons ook af. Twee zondagen zijn voorbijgegaan zonder dat de gemeente kon samenkomen. We zijn dankbaar voor de uitvinding van kerkradio en kerkTV, maar we missen het daadwerkelijke opgaan en samenkomen. Als je thuis achter je laptop zit, kun je niet zien of andere gemeenteleden 'ontbreken'. Je kunt elkaar niet meenemen in het zingen van de Psalmen. Je kunt elkaar niet versterken door je letterlijke aanwezigheid. In die zin hoop ik, met u, dat de stammen binnenkort weer vrolijk kunnen opgaan. Toch ontkwam ik er zondagmorgen niet aan om met u en jullie de HEERE te vragen of de crisis niet langer hoefde te duren dan nodig – maar ook niet korter dan nodig. Ik vrees dat we na een korte crisis weer in de oude patronen terugvallen en denken dat wij zelf de crisis onder de knie hebben gekregen. Dat we opnieuw met onze grote technische en medische kennis, en de moed om ons sociaal even heel erg in te houden, een virus toch de baas konden worden. Alleen de HEERE weet wat heilzaam voor ons is. Het is heilzaam om te moeten ervaren dat wij ons leven helemaal niet in de hand hebben. Dat onze torens van Babel als kaartenhuizen instorten. De economie die we na de crisis van 2008 zo ijverig weer in de benen hebben geholpen, wordt door een virus dat we niet kenden, opnieuw onderuit gehaald. We houden het virus niet tegen met linten en grenssluitingen. We houden ook de dood niet tegen, en al haar voorbodes niet. Vanaf 1563 wordt daarom de jongeren geleerd: wat is uw enige troost, zowel in het leven als in het sterven? Het woordje 'enig' is in het Latijn 'unica', uniek. Er is maar één soort van, ze is onvergelijkbaar met alle andere vormen van troost. Waarom: omdat zij ook troost in het sterven is. Het antwoord van zondag 1 hangt aan drie Namen: Vader, Zoon en Heilige Geest. Het zijn de Namen waarin wij gedoopt zijn. Wij vinden pas rust als we in Zijn handen vallen. En al het andere uit handen laten vallen. Merkt u, hoe de Heilige Geest ons door deze crisis op de Heere en Zijn Woord terugwerpt? Samen vouwen we onze handen, dat wij en alle mensen rijker uit deze crisis tevoorschijn komen: rijk in God!

### **Ten slotte**

Ik sluit af met een hartelijke groet aan u en jullie allen, mede namens mijn vrouw en onze pastorale werkers.

*Uw A.J.M.*